

Het was halftwee 's nachts en Gabriel had zijn vrienden nodig.

Moederziel alleen zat hij op een van de vier monsterachtige waterspuwers die uit de grijze muren van Huize Merciers staken. Eigenlijk was hij de hele zomer in zijn eentje geweest. Hij had wat zakken gerold in nabijgelegen dorpen, waarna hij steevast deed alsof hij de portemonnee of telefoon op de stoep had gevonden en teruggaf aan zijn doelwit. Hij had in huizen ingebroken in en rondom Torbridge, maar nooit iets gestolen. Het was allemaal geweest om zichzelf te testen en zijn vaardigheden te oefenen. Hij had boeken uit het hoofd geleerd die vol stonden met allerlei trucs voor vingervlugheid. Italiaans geleerd om beter met Amira te kunnen praten. Dat had hij de hele zomer gedaan, wanneer Oma en Harry hem niet nodig hadden in het café. Oefenen. Want ondanks haar belofte was Penelope Rover niet langsgesproken.

Gabriel had maar één keer iets van zijn partner in crime gehoord, in de vorm van een klein bruin pakketje dat een week geleden door de brievenbus was gevallen. In het pakketje trof hij een USB-stick van parelmoer, met een briefje erbij waarop stond:

Graag gedaan. P. Met een rare, fronsende smiley ernaast die bestond uit nullen en enen.

Die USB-stick was de reden waarom Gabriel nu boven op het monsterlijke lijf van een bemoste nachtmerrie zat, aan alle kanten omringd door mist. De Merciers hadden eindelijk iets aan de beveiliging gedaan nadat het aantal inbraken afgelopen kerst ernstig was toegenomen. Gabriel had dus moeten wachten op een maanloze nacht, voordat hij kon toeslaan. Hoewel de mist ervoor zorgde dat de beveiligingscamera's hem niet zouden zien, betekende die ook dat Gabriel zijn eigen handen niet eens kon zien, waardoor hij twee keer zo lang als gepland over de klim had gedaan.

Gabriel schudde zichzelf wakker en ademde eens diep in. Het was nog steeds augustus, dus de lucht was warm, vochtig en verstickend, maar ook dat had een positieve kant.

Dan hebben ze het raampje van de wc op de bovenste verdieping open laten staan, dacht hij.

Hij glimlachte, veegde het zweet van zijn voorhoofd en kroop naar de rand van de waterspuwer.

Stom als ze waren, hadden de Merciers alleen de ramen van de begane grond en eerste verdieping met een alarm beveiligd, maar de zolderverdieping niet. 'Wie kan daar nou bij komen?' had Edmond Mercier gezegd toen de beveiligingsmaatschappij hem erop had gewezen. Om geld uit te sparen had het hoofd van de familie Mercier dus een zwakke plek gecreëerd. Een zwakke plek waar Gabriel, die destijds bij de poort had staan afluisteren, van op de hoogte was en waar hij nu gebruik van zou maken.

Hij keek vanuit zijn hoge uitkijkpunt naar de plek waar het raampje zat, hoewel hij dat niet kon zien door de mist. Vanaf de grond kroop de klimop wild en weelderig langs de muren omhoog. Amira zou hier binnen een paar seconden omhoogkomen, dacht Gabriel. Maar hijzelf was zwaarder en lang niet zo behendig. Of...

Hij stak zijn hand uit, pakte een dikke tak beet en trok eraan. De tak bleef stevig zitten.

Mooi, dacht Gabriel, die houdt me wel.

Hij begon omlaag te klimmen, om zich heen grijpend naar elke tak die dik genoeg was, door de witte muur van mist. Het vocht drong in zijn kleren en bedekte zijn gezicht. Op dit moment had hij wel een flauwe grap van Ade en Ede kunnen gebruiken. Of zelfs een stekelige opmerking van Penelope. Wat dan ook van zijn Roversborg-vrienden om hem af te leiden van...

Zijn vingers raakten glas aan. Gabriel keek door zijn wimpers en begon te grijnzen.

Het raampje op de zolder stond op een kier. Gabriel stak voorzichtig een vinger naar binnen en trok het heel zachtjes verder open. Daarna pakte hij het kozijn vast met zijn andere hand en tuurde naar binnen in de donkere kamer.

Leeg, dacht hij. Nu hoef ik alleen nog maar...

De badkamerdeur ging open en een verblindend licht vulde de ruimte. Gabriel dook net op tijd uit het zicht en klampte zich vast aan de dikke stammen van de klimop onder het raam.

'Nee,' zei iemand daarbinnen. 'Nee. Dat wil ik niet van je horen, Grieves. Wat ik wil weten, is wat hij heeft... Dat weet je nog niet? Nou, zorg dan dat je daarachter komt!'

Iets hards – een telefoon, vermoedde Gabriel – werd op de vensterbank gesmeten. Edmond Mercier, want dat was degene die de badkamer in was gekomen, vloekte en begon te ijsberen terwijl hij als een waanzinnige in zichzelf mompelde.

'Ik wist wel dat er iets mis met hem was... Hoe konden ze zo stóm zijn...? Maar ik zal ze vinden... Dachten ze dat ze mij dit aan konden doen?' Het geluid van zijn voetstappen vertraagde en hij zuchtte diep. Heel even kon Gabriel alleen maar zijn eigen hart

horen kloppen. En toen: ‘Wie heeft dat raam open laten staan?’

Gabriel verstijfde, kneep zijn ogen dicht en hield zijn adem in.

De vloer kraakte onder Merciers voetstappen toen hij dichterbij kwam. En nog een stap.

Merciers telefoon begon te trillen, waardoor Gabriel zo schrok dat hij bijna zijn greep op de klimop verloor. Maar hij klampte zich nog steviger vast. Zijn gezicht was nat van het zweet en de mist en vertrokken tot een grimas.

In de badkamer pakte Mercier de telefoon van de vensterbank en siste: ‘Wat nu weer, Grieves?’ Het was even stil. ‘Praat eens wat langzamer! Ik loop nu naar mijn werkkamer en dan kun je me alles vertellen.’

Het licht ging uit en het was weer stil in de badkamer.

Gabriel hapte naar adem en keek omhoog. Het raampje stond nog steeds op een kiertje, dus toen na een poosje bleek dat Mercier niet meer terug zou komen, deed hij het voorzichtig verder open. Hij trok zichzelf omhoog, klom door het open raam en landde zachtjes op de houten vloer. Met zijn mouw veegde hij zijn vochtige gezicht af en daarna keek hij door het raam naar buiten. Hij kon de grond niet zien. Met deze mist kon niemand hebben gezien dat hij naar binnen klom.

Gabriel liep door de badkamer, draaide de deurknop om en trok de deur twee centimeter open. Vanaf de eerste verdieping kwam een warm licht. Dat was slecht nieuws, want daar moest hij nu juist zijn.

Hij haalde de USB-stick tevoorschijn die Penelope hem had gestuurd. Toen hij voor het eerst had gekeken wat erop stond, bleken dat de financiële gegevens van een bedrijf te zijn dat Spire Limited heette. Maar de cijfers klopten niet. Althans, dat beweerde Penelope. Ze had een kort, zakelijk videobericht op de USB-stick

gezet, waarin ze hem vertelde dat medeschoolhoofd Fluister al heel lang onderzoek deed naar Spire Limited, en dat hij, Gabriel, waarschijnlijk vooral geïnteresseerd zou zijn in map 3, met de titel *Donateurs*.

En ze had gelijk gehad, want de voornaamste donateur aan deze vermoedelijk corrupte onderneming was iemand die Gabriel maar al te goed kende: de familie Mercier.

Maar de gegevens die Fluister had gevonden over het financiële gesjoemel, waren niet genoeg om de Merciers op te kunnen pakken. Ze wilden meer. En daarom stond Gabriel nu opnieuw in de badkamer waar hij talloze nachtmerries over had gehad.

Als hij de familie die zijn oma op straat had gezet toen hij niet thuis was ergens op kon pakken, dan zou dat de kers op zijn zoete, misdadige taart zijn.

Er klonk boos gefluister vanaf de eerste verdieping. Heeft hij door dat Fluister hem heeft gehackt, vroeg Gabriel zich af. Nee, Mercier had gezegd: ‘Ik wist wel dat er iets mis met hém was...’

Op zijn tenen liep Gabriel naar de trap. Hij gluurde over de reling. Er kwam licht door een kier onder de deur van de werkkamer. Niet best. Hij moest in die kamer zijn, maar dan moest Mercier daar eerst weg.

Gabriel grijnsde. Tijd voor afleiding.

Hij sloop terug naar de badkamer en keek om zich heen op zoek naar iets wat licht genoeg was voor wat hij van plan was... een bijna lege spuitbus deodorant. Perfect. Hij zette hem in de vensterbank, vlak bij het randje, zodat het minste of geringste briesje het omver zou blazen en hij op de tegelvloer zou vallen. Hij zette het raam iets verder open. Daarna liep hij op zijn tenen de deur uit, klom op de trapleuning en liet zich langzaam naar de eerste verdieping glijden.

Beter dan die krakende trap, dacht hij, terwijl hij zich verschool in de schaduw van een gigantisch beeld van de Romeinse godin Fortuna (Gabriel wist alleen maar wie ze was omdat hij haar had gegoogeld toen hij het beeld een keer zo hard had geboend dat hij haar pink had afgebroken).

En daar bleef hij wachten.

Tien minuten verstreken zonder dat er iets gebeurde. Hij fronste. Zelfs met zo weinig wind als vanavond had ik wel verwacht dat...

Met een luid gekletter viel de spuitbus op de tegelvloer. Het gemompel in de werkkamer hield abrupt op. En toen: 'Kop dicht. Ik hoorde net iets... In het huis, ja.' Een stilte. 'Nee, bel de beveiliging niet. Weet je nog hoeveel ik de vorige keer moest betalen toen ze kwamen en het vals alarm bleek? Ik ga zelf wel even kijken. Maar jij...' Mercier aarzelde hoorbaar, '... jij blijft aan de lijn.'

De deur van de werkkamer ging geluidloos open en een paar glanzende schoenen stapten naar buiten. Gabriel gluurde om het beeld heen. De grijze kraalooogjes van Mercier keken omhoog naar de tweede verdieping. Luisterend hield hij zijn hoofd scheef. Toen hij niets hoorde, liep hij langzaam de krakende trap op. Zodra hij uit het zicht was, kwam Gabriel uit zijn schuilplaats tevoorschijn en glipte hij de werkkamer binnen.

Het rook er naar oude boeken en vers zweet, maar Gabriel was meer geïnteresseerd in wat er te zien was. Aan de ene kant stonden boekenkasten en aan de andere kant de grootste spiegel die Gabriel ooit had gezien, waardoor Gabriel, die midden in de kamer stond, het gevoel kreeg dat hij omringd werd door boeken. Ongeveer zoals in de bibliotheek van Roversborg...

Concentreer je, vermaande hij zichzelf, en hij sloop naar de computer. Die stond aan, maar was stokoud. Hij had niet eens

verbinding met internet, waarschijnlijk om te voorkomen dat types als de gebroeders Crim en Fluister hem zouden hacken.

Gabriel stak de USB-stick in de computer. 'Mijn USB-stick zal de rest regelen,' had Penelope in de video gezegd. En dat gebeurde ook. Zodra de stick contact had, begon het downloaden.

3% gedownload.

Gabriel sloop naar de deur en luisterde. De houten vloer boven hem kraakte waar Edmond Mercier voorzichtig op de overloop liep.

Tevreden dat de kust voorlopig veilig was, keek Gabriel om zich heen, voor het geval dat hij hier ooit weer terug moest komen. Hij sloeg de hele ruimte op in de kluis die zijn geheugen vormde: geen ramen, één deur, dikke stenen muren.

26%

Rechts van hem stond een versleten boek een beetje scheef. Het zag eruit alsof je er een verborgen kamer mee kon openen, maar Gabriel had geen tijd om dat te testen.

48%

Er lag een tweede mobiele telefoon op de tafel, maar Gabriel durfde hem niet op te pakken.

69%

Boven hem was Mercier bij de badkamer aangekomen. Gabriel kon hem in de telefoon horen praten. 'Een stomme spuitbus. Die idioot van een Charles zal het raam wel open hebben laten staan. Kunnen we het nu weer over de kwestie hebben? Wat heeft het voor zin om nog te fluisteren, Grieves? Het zal me verbazen als de bewoners van de begraafplaats in Torbridge dat lawaai niet hebben gehoord!'

94%

95%

Toe nou. Gabriel kon zijn ogen niet van het scherm afhouden.

99%

Het laatste procentje leek het langst te duren.

100%!

Gabriel trok de USB-stick uit de computer en vloog door de kamer. Hij stond net weer naast Fortuna op de gang, toen meneer Mercier de trap af kwam.

‘Het kan me niet schélen dat je moeder daar ligt begraven, Grieves, maar ik beloof je dat ik zal doen alsof je je werk goed doet wanneer je me eindelijk wat antwoorden weet te brengen!’

Dat was het laatste wat Gabriel hoorde voordat de deur van de werkkamer dicht sloeg. Achtendertig seconden later stond Gabriel Avery buiten en rende hij over het tiptop verzorgde gazon. Als er op dat moment iemand uit het raam had gekeken, zou diegene niet veel meer hebben gezien dan een donkere vlek die oploste in de mist.

2

Nog twee dagen te gaan, dacht Gabriel een paar weken later opgewonden, terwijl hij de statafels in café Benson schoonpoetste. Harry was nog steeds de eigenaar van het café, maar Oma had nu de leiding. Dat was geleidelijk zo gegroeid. Het was begonnen met voorzichtige suggesties, zoals: ‘Ik vraag me af hoe het eruit zou zien als we dit zo zouden schilderen... O, vind je het niet prachtig, Harry?’ Maar het groeide uit tot bevelen als: ‘Morgen gaan we de terrasstoelen vervangen, Harry. Hoezo, “waarom”? Waarom? Omdat die kotsgroene kussens niet bepaald uitnodigen tot het eten van een broodje bacon!’

Meestal reageerde Harry met: ‘Met “we” bedoelt ze jou en mij, toch, Gabriel? God verhoede dat die ouwe zelf eens een poot uitsteekt!’

Gabriel glimlachte dan alleen maar en koos de kant van degene die hem iets vroeg. Ondanks hun voortdurende gekibbel waren Oma en Harry dolgelukkig met elkaar. Bovendien werden Gabriels gedachten de afgelopen twee weken voornamelijk in beslag genomen door zijn terugkeer naar Roversborg.

Nog maar twee dagen en dan zou hij zijn vrienden weer zien en de geheimzinnige wereld van Roversborg induiken.

‘Môgge, m’neer,’ klonk een vrolijke stem vlak voor het station. ‘U siet er wel uit as iemand met een goed stel herses. Sin in een spelletje?’

Daar had je hem weer. De bleke, vreemd goedgeklede jongen die voorbijgangers probeerde te verleiden tot verschillende spelletjes. Gabriel had hem de hele zomer bestudeerd. Hij was een jaar of twee jonger dan Gabriel, maar hij kon praten als Brugman en was heel vingervlug. Hoewel hij alleen maar om kleingeld speelde, verloor hij niet één keer. Maar Gabriel had allang gezien dat het niet zijn doel was om het spelletje te winnen, maar om de mensen naar zich toe te laten komen, zodat hij hun zakken kon rollen. Dit deed hij zo roekeloos dat Gabriel ervan overtuigd was dat hij op een dag zou worden opgepakt. Niettemin stond hij een maand later nog steeds voor het station.

Gisteren deed hij de truc met drie kaarten en vandaag deed hij zijn favoriete spel: balletje-balletje.

‘Dus u denk dat het balletje onder die legt, m’neer?’ vroeg hij met hetzelfde zelfvertrouwen dat Gabriel ook tevoorschijn kon toveren als het nodig was. De jongen tilde het bekertje op. ‘Aaah, wat jammer nou, m’neer! En u wist het nog wel só seker. Von u ook niet?’ vroeg hij aan de omstanders. De mensen grinnikten. Iedereen wist dat ze werden belazerd en toch deden ze graag afstand van een paar centen voor wat vermaak tijdens het wachten op hun trein.

Gabriel grijnsde en legde de schoonmaakdoek weg. Zal ik... dacht hij. Hij wilde de jongen laten zien dat er ook in de kleine misdaad verschillende niveaus waren. Zoals Rashid hem had getoond toen hij Gabriels zakken had gerold.

Hij liep naar de tafel van de jongen. De man die net had verloren, bleef nog even hangen terwijl de jongen hem goedmoedig

plaaide. ‘Wor het niet tijd om iemand anders te late verliese, m’neer? Nou, goed dan, nog één spelletje!’

En natuurlijk verloor de man opnieuw, maar aan zijn glimlach te zien, was hij er niet rouwig om.

‘Wie vollegt?’ riep de jongen, terwijl hij de kraag van zijn donkergroene overhemd rechte trok en een hand door zijn korte zwarte haar haalde. ‘Wat dacht u ervan, m’vrouw? Wedde dat...’

‘Ik wil wel,’ zei Gabriel. Hij stapte naar voren.

Heel even keek de jongen aarzelend, maar toen glimlachte hij weer breeduit en begonnen zijn donkerbruine ogen ondeugend te schitteren.

‘Heel mooi, m’neer. En voor hoeveel wil u spele? Eén pence? Twee pence?’

‘Een pond,’ zei Gabriel. Hij legde het muntstuk op de tafel.

De jongen knipperde met zijn ogen. Op zijn gezicht verscheen een hongerige grijns.

‘We hebbe iemand die met geld smijt, dames en here!’ De verzamelde menigte grinnikte weer. ‘Voor een pond, dus.’ Hij tilde de middelste beker op, legde het rode balletje eronder en begon met de drie bekers te schuiven. Eerst langzaam, daarna steeds sneller en sneller, totdat hij stopte en minzaam glimlachte. ‘Nou m’neer. Waar legt-ie?’

Zonder te aarzelen tikte Gabriel op de linkerbeker. ‘Mag ik?’

‘Ga uw gang,’ zei de jongen met een buiginkje. ‘Ik sou een heer as u niets durven weigeren. Er sijn niet soveel mense die om een pond wille spele, dat ken ik u wel vertelle.’

Gabriel tilde de beker op... en daar lag het rode balletje.

De ogen van de jongen schoten naar de middelste beker, waar het balletje onder had moeten liggen, en toen weer naar het balletje. Een moment lang bleef het stil, maar toen gaf de jongen vijf